

dringsforslag kan ikke tiltrædes, fordi det formentlig vil gjøre Paragrafen temmelig betydningsløs. — Vædringsforslagene angaaende Hærens Musikpersonale følge af de tidligere vedtagne Forslag og kunne tiltrædes. Det Samme gjælder om Lægekorpsets Styrke; men hvad Venævnelsen for Lægerne angaar, havde jeg dog hellere set, at man havde bevaret Lovforslagets istæbet for at føre det tilbage til det Gamle, ikke fordi jeg lægger stor Vægt paa at bevare netop de Betegnelser, der ere benyttede, men fordi de gamle ere temmelig forvirrende, idet de yngste derved have faaet den fornemste Titel, nemlig af Korpslæger, en Venævnelse, der i alle andre Lande nærmest svarer til det, vi her kalde Stabslæger. Vædringsforslaget om Lægernes Pensioneret efter en vis Tjenesteaalder er bortfaldet. Jeg tror ogsaa, at det er mindre betydningsfuldt, fordi Tjenestetiden dog er sat saa høit, at det neppe vilde faae praktisk Betydning. Stabslægen vilde neppe kunne erhverve sig 45 Mars Tjenestetid, ligesaa lidt som nogen Korpslæge vilde kunne naae en saa lang Tjenestetid som saadan, som her forlanges. Det af hele Udvalget under Nr. 165 stillede Vædringsforslag skal jeg ikke udtale mig videre om. Jeg har allerede tidligere havt Leilighed til at fremhæve, at Sundhedsstropperne bør indordnes under Sundhedskorpsen eller Lægekorpsen, hvad man nu vil kalde det. Af de derpaa følgende vigtigere Vædringsforslag under Nr. 166 og 167, som ere stillede om Hærens Hæstehold, altsaa til § 134, vil jeg kunne tiltræde det første, uagtet Hæstens Antal allerede derved bliver temmelig reduceret; men jeg erkjender, at dette Spørgsmaal har en saa stor økonomisk Betydning, at det kunde være rigtigt at vise sig imødekommende i dette Punkt. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det ikke sker uden Betænkelighed, idet man derefter kun vil faae 79 Heste pr. Batteri til Kanonlinien, et Antal, der i og for sig allerede er for ringe, efter at vi have faaet de nye Kruppske Kanoner, og naar der dernæst ogsaa ses hen til, at der altid vil gives syge Heste og Reimonters, der ikke ere tilredne, bliver det yderligere utilstrækkeligt. — Vædringsforslaget Nr. 167 gaar ikke engang saa vidt som det foregaaende; navnlig ikke for Artilleriets Vedkommende, og dette vil jeg ikke kunne tiltræde. — Jeg kommer dernæst til §§ 135 til 140, der handle om Kjøbenhavns Væbning, og til hvilke Paragrafer det ærede Medlem fra Bornholm (Kofod) har stillet en hel Del Vædringsforslag. Jeg kan ikke Andet end erkjende, at Væbningen vilde erholde en betydelig større Fasthed, naar disse Vædringsforslag bleve vedtagne; men jeg kan jo ikke negte, at de alle ville fordyre Væbningen. Rigtig nok har dette ikke Meget at sige, thi det Hele kan maasse løbe op til 12--15,000 Kr. Der er især et enkelt Punkt, der tiltaler mig, og det er, at enkelte af Væbningens Officerer og Underofficerer skulle deltage i de større Øvelser. Jeg tror, at dette kun kan være sær-

deles gavnligt, og det vil jo ikke afstedkomme nogen videre Beforsning. Altsaa, i det Hele taget kan jeg kun stille mig ganske venligt overfor dette Vædringsforslag. Jeg har allerede ofte sagt, at jeg ikke lægger saa stor Vægt paa det Økonomiske som saa mange af de ærede Medlemmer. Hvad der er anført med Hensyn til Kjøbenhavns Væbning, skal jeg endnu omtale med et Par Ord. Jeg vil der kunne tiltræde det Vædringsforslag, der er stillet af Minoriteten under Nr. 4, altsaa at Kjøbenhavns Væbning kommer til at bestaa af 4 Batailloner Fodfolk, men rigtig nok ønskede jeg helst 2 Batailloner Fæstningsartilleri. Naar det blev anført, at der for Dieblisset ikke var Mandskab nok dertil, er det ganske sikkert; men den Mangel vil hvert Aar blive mere og mere afhjulpen, og Antallet af dette Mandskab vil navnlig i de næstkommende Aar blive betydelig forøget, og for Fremtiden vil der ikke blive Mangel paa Folk til at træde ind i Artilleriet, fordi Artilleriet i sin Helhed jo forhaabentlig vil modtage en Forøgelse. — Da § 141 allerede er udstemt, behøver jeg ikke nærmere at omtale den. Jeg haaber blot, at en lignende Paragraf vil blive optaget i den endelige Hærløvslov, og jeg vil anbefale, at man hverken lader sig afholde af Venævnelsen Landstorm eller Landeværn. Maasse navnlig den sidste Venævnelse sturrer noget i Ørene, men jeg tror, at den Maade, hvorpaa Landeværnet hidtil er bleven behandlet, er høit uforsømt. Det har virkelig sine store Fortjenester af Landets Forsvar i Begyndelsen af dette Aarhundrede, og naar det ikke er blevet anerkjendt, er det ikke Mandstabets Skyld, men snarere dets Føreres Skyld. Afdelinger af Landeværnet, der deltog i Forsvaret af Kjøbenhavn, opførte sig i det Hele exemplarisk, og selv det Mandskab, der deltog i det berømmelige Slag ved Rjoge, har i det Hele og Store opført sig overordentlig tilfredsstillende, saa at endog Tjenden har udtalt sin Anerkjendelse deraf. Naar det senere er blevet bagtalt, bør man ikke derved lade sig afstrække fra mulig at oprette en lignende Institution igjen.

N. B. Jensen: Jeg har kun bedet om Ordet for at besvare de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Dermoes). Jeg turde maasse forudsætte, at i Principet er jeg den bestemteste Modstander af al Valgforfremmelse. Jeg tror, at ingen Hær er tjent med Valgforfremmelse, og jeg tror, at den naturligste Avancementsmodus er den, at man tager den Dygtigste, der staar for Tur, med streng Forbigaaelse af dem, der ikke egne sig til Forfremmelse. Det staar alle Parter sig ved, og der er Ingen, hvem der derved gøres Uret. Men skal man have Valgforfremmelse, saa er det naturligt, at man maa have Bestemmelser, som paa den ene eller den anden Maade